

Мюзедипъ.

Ваше височество сте много добри камъ мене.

Оттокаръ.

Не, не. А направи ли ви императорътъ отличенъ приѣмъ?

Мюзединъ.

Приѣмътъ му бѣше доста отличенъ.

Оттокаръ.

Само доста отличенъ? Още една тѣжкостъ. Дипломацията не живѣе за нищо друго, освѣнъ за тѣжкостъ, мой господине! Една политическа тѣжкостъ струва едно удрание отъ топътъ. Ако тая тѣжкостъ е лошаво разбрана или лошаво предадена, то свѣтътъ са волнува и народите са колатъ.

Мюзединъ.

Богъ е великъ.

Оттокаръ.

А хората сѣ малки. Азъ ща да довършвамъ вашата мисаля, ако ми позволите. Азъ ща храна разговорътъ си съ трошиците отъ вашиятъ. Трѣба да ви кажа право, че тая е една отъ най-приятните вечери, които азъ помна. Вие сте имале чудно предчувствие, когато сте са отбили малко отъ пътятъ си, за да ма посѣтите. Азъ живѣя уединенно само по тая причина, че не намирамъ умни хора. Това сжмъ азъ забѣлѣжилъ още преди нѣколко години. Ето защо азъ зѣнамъ така, когато вие говорите. Мене ми са чини, че азъ слушамъ не човѣкътъ, а лебедъ. Вѣрвате ли ми, господине, че азъ едно време са бѣхъ рѣшилъ да приема чалма.

Мюзединъ.

Каква чалма?